

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	6809204118
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6809204118.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Astrová 2/A, zastúpenej MCGA legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Partizánska 2, proti povinnej U. F., bývajúcej v I., o vymoženie 1 327,76 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4 Er 632/2009, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2010 sp. zn. 17 CoE 230/2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Revúca z 11. júna 2010 č. k. 4 Er 632/2009-10, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky z a m i e t a .

P povinnej náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznáva.

Odôvodnenie

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 1 327,76 € s príslušenstvom. Uviedla, že exekučným titulom je k návrhu pripojený rozhodcovský rozsudok, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIÁČNÁ, a.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 7, z 22. mája 2009 sp. zn. M1208452, ktorým bola žalovanej U. F. uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. istinu 1 327,76 € s príslušenstvom. Súdny exekútor požiadal Okresný súd Revúca o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Revúca uznesením z 11. júna 2010 č.k. 4 Er 632/2009-10 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení uznesenia súd uviedol, že rozsudok rozhodcovského súdu ukladá povinnej zaplatiť nároky oprávnenej z titulu nesplateného úveru poskytnutého povinnej právnym predchodcom oprávnenej (Poštovou bankou, a.s.) na základe zmluvy o úvere. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že v predmetnej exekučnej veci sa vymáha plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súčasťou zmluvných dojednaní, ktoré majú povahu všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú tiež predtlačené a veriteľom (oprávneným) opakovane používané pri uzatváraní zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu je aj rozhodcovská doložka (čl. 9.2.). Obsah rozhodcovskej doložky bol veriteľom vopred pripravený a spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. V takejto

forme napísané obchodné podmienky, maličkými písmenami s nahusteným textom, neumožňujú spotrebiteľovi nielenže ich riadne prečítanie, ale spotrebiteľ pri podpise zmluvy nemá možnosť dohodnúť sa individuálne na obchodných podmienkach s dodávateľom. Rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka a ako taká bola od počiatku neplatnou v zmysle Občianskeho zákonníka, ako aj smernice Rady č. 93/13/EHS. Použitie ustanovení smernice sa opiera o nepriamy účinok práva Európskej únie na právne poriadky členských štátov. Uvedená smernica bola prebratá do slovenského právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Súd vyvodil, že rozhodcovský súd, ktorý vydal rozsudok, na podklade ktorého oprávnená navrhuje vykonať exekúciu (exekučný titul), zvolila výlučne oprávnená. Týmto došlo k prehĺbeniu už aj tak faktického nerovného stavu medzi poskytovateľom úveru - veriteľom a spotrebiteľom - dlžníkom. Okresný súd uzavrel, že rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávnenej uznesením z 29. novembra 2010 sp. zn. 17 CoE 230/2010 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd vychádzal zo skutočnosti, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a to s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačenom formulári (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007) a § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na úverový vzťah medzi veriteľom (oprávnenou) a dlžníkom (povinnou) je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Vychádzajúc z európskej legislatívy, ako aj zásad a pojmových znakov, z ktorých pri definícii spotrebiteľskej zmluvy je nevyhnutné vychádzať, nemožno úpravu v Občianskom zákonníku považovať za taxatívnu. Občiansky zákonník len exemplifikatívne v ustanovení § 53 ods. 3 (v znení účinnom do 31.12.2007) ustanovuje, ktoré podmienky možno považovať za neprijateľné. Za neprijateľnú a teda neplatnú podmienku zmluvy uzavretej medzi účastníkmi súd osobitne posúdil rozhodcovskú doložku. S týmto názorom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Dojednania o rozhodcovskej doložke podľa čl. 9.2 Obchodných podmienok pre úver, sú neprijateľnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nie ods. 4 písm. r/ ako uviedol okresný súd, ktoré bolo zakotvené až od 1.1.2008 a podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka sú neplatné. Je nepochybné, že predmetná zmluva o úvere, ako neoddeliteľná súčasť exekučného titulu, obsahuje podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Treba súhlasiť, že rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do všeobecných podmienok poskytnutia úveru tzv. Obchodných podmienok pre úver, ako súčasti formulárovej zmluvy o úvere. Z formulácie rozhodcovskej doložky vyplýva, že vopred bol presne určený rozhodcovský súd, ktorý bude oprávnený v rámci rozhodcovského konania vo veci sporu účastníkov konať. Rozhodcovskou doložkou bola úplne vylúčená možnosť prejednávania a rozhodnutia veci pred všeobecným súdom v zmysle O.s.p. Reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami a to samozrejme v neprospech spotrebiteľa (dlžníka). Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je aj takáto doložka, reálne vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Obsah rozhodcovskej doložky bol veriteľom vopred pripravený a rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul, všeobecne znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Tým došlo k prehĺbeniu už aj tak faktického nerovného stavu medzi poskytovateľom úveru - veriteľom a spotrebiteľom - dlžníkom. Potom aj rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul, sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán. V zmysle výkladu smernice Rady č. 93/13/EHS rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní, nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie v celom rozsahu.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie. Navrhol zrušiť napadnuté uznesenia (ako aj nadväzujúce rozhodnutie o zastavení exekúcie) a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky, § 122 ods. 1 O.s.p., § 123 O.s.p., § 153 ods. 1 O.s.p. Súd prvého stupňa v odôvodnení uznesenia uviedol, že vykonal dôkaz spisovým materiálom rozhodcovského súdu, ktorý si od rozhodcovského súdu za týmto účelom vyžiadal. Tento dôkaz vykonal súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania. Účastníci konania nemali možnosť vyjadriť sa k vykonanému dôkazu. Nie je vôbec zrejmé, prečo sa vlastne exekučný súd ustanovením obchodných podmienok obsahujúcim rozhodcovskú doložku zaoberal, keď samotná zmluva o úvere obsahuje rozhodcovskú doložku (článok 3.6). Ustanovenia obchodných podmienok sa použijú iba za predpokladu, že samotná zmluva neobsahuje odchýlnu úpravu. Za ďalšie mimoriadne závažné procesné pochybenie (spôsobujúce odňatie možnosti oprávnenej konať pred súdom) považuje to, že súdy prijali ako skutkový záver konštatovanie, že spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku individuálne nedohodol. Pre prijatie takéhoto skutkového záveru nebol vykonaný jediný dôkaz a žiadny z účastníkov sa nevyjadril (netvrdil), či možnosť individuálnej dohody bola alebo nebola spotrebiteľovi daná. Zo strany exekučného súdu ide preto o klasický príklad prijatia arbitrárneho skutkového záveru. Zmluva o úvere, obsahujúca rozhodcovskú doložku (v obchodných podmienkach k zmluve), bola uzavretá 10. mája 2006 medzi povinnou a Poštovou bankou, a.s., ktorá pohľadávku neskôr postúpila oprávnenej. Ďalej poznamenal, že súdy boli povinné aplikovať na skutkový stav ustanovenia § 93b ods. 1 a 2 zákona č. 483/2001 Z.z. a interpretovať tieto ustanovenia vo vzťahu k predpisom o ochrane spotrebiteľa. Na klienta banky sa vzťahuje nevyvrátiteľná domnienka znalosti právneho predpisu. Má sa za to, že klient banky vie, že návrh na uzavretie zmluvy zo strany banky musí obsahovať aj návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Konajúce súdy zároveň pochybili, pretože na otázku posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky aplikovali ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré ešte neboli účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere z 10. mája 2006.

Oprávnená, povinná a ani súdny exekútor (keďže ako oznámil, to nepovažoval za potrebné) sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníčky konania, preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p. a § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. a tzv. iné vady dovolateľ nenamietal, a tieto nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Dovolací sa zaoberal námietkou uvedenou v mimoriadnom dovolaní, či rozhodnutie súdov je dostatočne odôvodnené (§ 237 písm. f/ O.s.p.), resp. či ho nemožno považovať za arbitrárne.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgiadis v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Z obsahu spisu je zrejmé, že medzi právnou predchodkyňou oprávnenej (Poštovou bankou, a.s.) a povinnou bola 10. mája 2006 uzavretá zmluva o úvere, v ktorej povinná okrem iného potvrdila, že sa oboznámila s obchodnými podmienkami, súhlasí s ich obsahom a prijíma návrhy v nich predložené. V rámci obchodných podmienok pre úver bolo uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere a obchodných podmienok budú riešené dohodou, a že v prípade nedosiahnutia dohody klient prijíma návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava. Tu pre úplnosť dovolací súd dodáva, že ustanovenie zmluvy o úvere a to článok 3.6 nemožno považovať za rozhodcovskú doložku.

Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu dovolací súd považuje za správny právny záver súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu o oprávnenosti exekučného súdu skúmať ex offo platnosť rozhodcovskej doložky dohodnutej medzi právnou predchodkyňou oprávnenej a povinnou v obchodných podmienkach k zmluve o úvere, majúcej charakter spotrebiteľskej zmluvy. Tento právny záver možno vyvodiť z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s princípom ochrany práv spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, vyplývajúcim z právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaoberá vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej.

Dovolací súd dodáva, že v prípade, že účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu.

Generálny prokurátor ďalej uviedol, že to, že rozhodcovská doložka nebola dohodnutá individuálne,

vyvodili súdy bez toho, aby vykonali relevantné dokazovanie (bez účasti oprávnenej a bez možnosti vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu).

V preskúmvanej veci bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie, resp. rozhodnutia, vydané v štádiu exekučného konania, v ktorom exekučný súd posudzoval splnenie zákonom stanovených procesných predpokladov pre udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného/oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie.

Vecnú správnosť dovolaním napadnutých uznesení nebola spôsobilá spochybníť ani námietka o nesprávnom právnom posúdení veci v otázke samotnej neprijateľnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu, že podľa § 93b zákona o bankách povinná nemala povinnosť prijať návrh rozhodcovskej zmluvy, a že o tejto možnosti mala vedieť. Uvedené ustanovenie nijako nezbavovalo právnu predchodkyňu oprávnenej povinnosti predložiť povinnej návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnej sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že jej boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ právna predchodkyňa oprávnenej takto nepostupovala, resp. pokiaľ takýto postup nebol oprávnenou doloženým listinami pripojenými k návrhu na exekúciu, súdy správne konštatovali neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená.

Oprávnená sa svojej zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej doložky nemohla zbaviť ani poukazom na princíp "ignorantia iuris non excusat" (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinnej. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. K rovnakému záveru dospel už Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo 16. januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo 9/2012.

Na vecnej správnosti dovolaním napadnutých rozhodnutí nemohla nič zmeniť ani námietka generálneho prokurátora, že na posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky súdy aplikovali ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré v čase uzavretia zmluvy o úvere ešte neboli účinné (§ 53 ods. 4 písm. r/ a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky (z dôvodov už uvedených) s

následkom jej neplatnosti totiž pri použití eurokonformného výkladu (výkladu súladného so smernicou) umožňovali už aj ustanovenia Občianskeho zákonníka platné v čase uzavretia zmluvy o úvere, a to § 53 ods. 3 a 4 tohto predpisu.

So zreteľom na uvedené dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

V konaní o mimoriadnom dovolaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania a ktorá úspech nemala (§ 148a ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie a navyše jej žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.